

приятелският стрѣлци, то дървата скоро се замѣниха съ въглища, които се горѣха задъ позицията.

Особенно несносна и ужасна бѣше снѣжната буря, която се почна на 7-й декемврий и трая до 15-й почти безъ прѣкъсване. Това бѣха ужаснитѣ дни на зловѣщото „Шипченско спокойствие“, за което генералъ Радечки бѣше длъженъ да рапортува всѣка вечеръ съ стереотипната телеграма: „На Шипкѣ все спокойно“. Оставанieto въ траншеитѣ, даже на слабитѣ дежурни части, стана невъзможно. Достатъчно бѣше войника да посѣди 1—2 часа вънъ отъ землянката, за да се вкочени. Часовитѣ, оставени да наблюдаватъ за противника, ги намираха чѣсто вдървени или затрупани отъ снѣгъ. При всичко, че снѣжитѣ се правяха прѣзъ всѣки $1\frac{1}{2}$ часъ, загубитѣ вземаха ужасающа размѣри. Дрѣхитѣ на гърба на войницитѣ замързваха, ставаха твърди като кора и се чупяха при всѣко движение; башлицитѣ вдървени вече не грѣяха, а само жуляха врата, ушитѣ и лицето; биваха случаи че войницитѣ за естественнитѣ си нужди вече не се раскопчаваха. Землянкитѣ се оказаха не достатъчно солидно направени. Снѣга който ги покриваше, се топеше отъ вътрѣшната топлина и водата капаше въ вътрѣшността. Въ случай на виелица тѣ чѣсто се навѣхваха съ снѣгъ, а по пѣкога и събаряха. Поправката, поради дебелия снѣгъ и огъня на противника, бѣше много мѣчна. Въ голѣмитѣ виелици, много отъ войницитѣ се отказваха да излизатъ отъ землянкитѣ си за топла храна и прѣкарваха полугладни съ сухари. И двѣтѣ страни, като че бѣха се мълчаливо съгласили да прѣкратетъ взаимната вражда и да насочатъ всичкитѣ си сили въ борбата съ стихията. Прѣдъ видъ малката вѣроятностъ за настѣпление, и двѣтѣ страни прибраха всичко отъ траншеитѣ въ землянкитѣ, като оставиха за наблюдение само слаби караули и отдѣлни постове. Имаше случаи когато цѣли постове се намирваха замръзнали на мѣстата си. За да можемъ да си съставимъ